

Erdős Virág
Kalocsa

1.

Kezdetben voltak: Lili és Lali.

Egy lélekvesztőben hánykolódtak az űrben.

Lili kinőtt szkafandert viselt, a szíve fölött himzett kalocsai rózsza.

A rózsza piros neonfénye bevilágította a világmindenséget.

Lili egy lány volt, Lali egy droid.

Aki épp egy történetet próbált elmesélni.

– Na? – kérdezte Lili, és a homlokát a kabin hideg ablakához nyomta.

– Hát szóval... – kezdte Lali, de az igyekvéstől szokás szerint kilazultak a karmantyúi, és berezonált a fűvókája. Benyúlt a nyakába, kipattintott egy gégeporcot, és igazított a hangszínbeállításon. Aztán folytatta:

*– Teltek-múltak a napok,
még aludtak egy jó nagyot,
aztán mikor jött az óra,
tegnapelőtt virradóra
lecuccoltak,
taxit fogtak,
nagy sokára becsekkoltak,
átnézték az utaslistát,
kihúzták a Kovács Pistát,
ez is stimmel, az is kész,
pont esett, de semmi vész,
beszálltak az űrhajóba, és...*

Lali hirtelen elhallgatott.

Most egy pillanatra egészen távoli naprendszerek szuszogását is hallani lehetett.

– Hé, Lali! Most miért hallgattál el? – kérdezte Lili, miközben egy dacos mozdulattal letörölte a monogramot, amit az ujjával a párafoltos biztonsági üvegre rajzolt.

– Tudod, Lili, azon gondolkozem... – mondta elgondolkozva Lali, és a homlokán egy keskeny sávban felgyűrődött a polikarbonát.

– Na, min?

– Hogy milyen kurvára bonyolult egy ilyen történetet elmesélni.

Az úrhajó egy pillanatra megállt, és megpördült saját tengelye körül.

– Bonyolult? Már mért lenne bonyolult? Jaj, Lali, te mindig mindent agyonkomplikálsz. Ide figyelj. Eddig minden teljesen világos. Van ez a Kalocsa, kész. Madarak, fák, jó levegő, kertés ház a külvárosban, boldog gyerekkor, szerető szülők...

*– Jó, jó, de mégis,
hogy te is,
meg én is...*

– ...álmok, vágyak, ambíciók, zeneovi, néptáncszakkör, az első csók, az utolsó utáni cigi... Persze reménytelen nyűglődés a pályaválasztással...

Lali felemelte a mutatóujját, fél szemmel hibakódolvasó interfészére pillantott, és tovább akadékoskodott:

*– Oké,
de viszont,
ha nézem ezt a viszonyt...*

Lili zavartalanul folytatta:

- ...éjszakai kupaktanács a nyári konyhában, anya titkos haditerve, a papa agyament ötletei, ésatöbbi, ésatöbbi... Mígnem egy nap...
- Mígnem egy nap... – ismételte kelletlenül Lali.
- Egy esős, nyári délelőtt... – diktálta Lili.

*– Valamivel tíz előtt,
a kalocsai Coop előtt,
ott, ahol a lombok
takarják a dombot...*

Lali hirtelen újra elhallgatott, mire a digitális kijelzőjén kigyulladt a metán-szintjelző, de rögtön utána el is aludt.

- Na de most már aztán álljunk meg egy szóra! – méltatlankodott. – Hát ez a Kalocsa ez mégiscsak egy...
- Hát persze, Lali, ne butáskodj – mosolygott Lili –, Kalocsa egy kisbolygó, mindenki tudja. A Földtől kábé kétszázhátszmillió kilométerre, valahol a Mars és a Jupiter között kering az űrben. Területe ötvenhárom négyzetkilométer, keringési periódusa három egész héttized év, pályaeállításának excentricitása...
- Na jó, és a szereplők? – vágott közbe Lali, de Lili nem hagyta magát.
- ...államformája oligarchia, hivatalos nyelve: a kun.

Lali közelebb hajolt, és valamivel mélyebb hangfekvésre váltott:

- Egy háborzongató történet hajmeresztő szereplői...

*Egyikük egy high-tech droid,
de full extrás szinte már!
Wifi, bluetooth, Visa kártya,
vonóhorog, minibár...
A másik meg egy...
másik személy.*

Egy bizonyos

nő.

A szkafandere csini, de a

szíve sajnos

kő.

– Na tessék! Megint kezdted? – csattant fel Lili.

– Mit? – kérdezte Lali megszeppenve.

– A vádaskodást. Mióta csak elindultunk Kalocsáról, egyfolytában vádaskodsz. Figyelj, Lali, ha te azt hiszed, hogy önszántamból hoztalak magammal, akkor nagyot tévedsz!

Lali a szívéhez kapott, de már későn. A mellkasából kimozdult egy életfontosságú fém alkatrész, és alattomosan odébb lebegett.

– Ha nem volna a papa – sóhajtott Lili –, meg az ő állandó, beteges bizalmatlansága, akkor te most tudod, hol lennél, Lalikám? Tudod? Na, hol? Ott kuksolnál a kisszuterénban a minitraktor meg a robikapa közt!

– Robikapa?! Nevetséges! – mondta Lali elvörösödve, és a belső zsebében lapuló gyepplazító gyomfésűre gondolt.

– A papa viszont... – folytatta volna Lili, de Lali magához ragadta a szót:

– Na igen, a kedves papa volt szíves a bizalmába fogadni. Nem is tudtad? – kérdezte fölényesen, miközben fél kézzel utánanyúlt az ellebegő fémpöcöknek, és visszapattintotta a helyére. – Indulás előtt fél órával odalépett hozzám, beinvitált a dolgozószobájába, megosztotta velem a szivarkollekcióját, meg a mélységes atyai aggodalmait, aztán őrző-védő funkcióra állította a központi kompjúteremet, és végül nyomatékosan a lelkemre kötötte, hogy...

– Őrző-védő! Jó vicc! – vágott közbe gúnyosan Lili. – Majd pont egy ilyen magadfajta fog megvédeni! Egy ilyen lepukkant, ezer éve kifutott modell! B kategóriás! Egy eleve problémás szériából. Nézz magadra, Lalikám! A mikrocellás szellőződön befolyik víz!

– Waterproof! Már elnézést!

*Ne neheztelj Lalira, hogy
nem egy komplett dalia, mert
lehet, hogy csak százhatvan,
de legalább
vízhatlan.*

- Na ne mondd! Te, ide figyelj! Tudod, mire gondoltam?
Lili közelebb lépett, és egy széles mozdulattal átkarolta Lalit, mintha csak egy
adag bezsákolt úrszemetet készülne kitenni a küszöb elé.
Lali zavarba jött.
- Na! Lilike! Mit csinálsz? – dünnyögött jólesően.
– Ha én most ezt a kicsi piros tápkábelt itt a lapockád alatt szépen megfognám,
így, aztán sutty... – kezdte Lili, miközben az ujjával Lali hátánál matatott.
– Ne csikizz már, te! – évődött Lali, aztán ijedten észbe kapott. – Sutty? Hogy
érted azt, hogy sutty?
– Sutty, kirántanám...
– Húha, Lilike! Annak katasztrofális következményei lennének, ezt te is tudod!

*A szív kihagy,
a szoftver lefagy,
arról nem is beszélve, hogy...*

- Beijedt a bádogember, nézzenek oda! Na, jól van, jól van, folytasd szépen,
amit elkezdted. Hol is tartottunk?
Lali nagyot sóhajtott.
- Hol is, hol is... Valahol ott, hogy...
– ...egy esős, nyári délelőtt... – súgott Lili.
– Egy esős, nyári délelőtt Kalocsáról – folytatta Lali engedelmesen –, erről a
különös, távoli bolygóról érkezik a Földre Lili és Lali.

